

Interpretacja
indywidualna
z dnia 23 lipca 2019 r.
0114-KDIP4.4012.254.2019.1.AK

Zwolnienie z podatku od towarów i usług usług pośrednictwa w zawieraniu umów o zarządzanie PPK

- Ustawa o pracowniczych planach kapitałowych, Art. 1, Art. 3 ust. 1, Art. 3 ust. 2, Art. 7, Art. 7 ust. 1, Art. 7 ust. 2, Art. 7 ust. 3, Art. 7 ust. 4, Art. 7 ust. 5, Art. 8 ust. 1, Art. 9 ust. 1, Art. 10 ust. 1, Art. 10 ust. 2, Art. 14 ust. 1, Art. 14 ust. 2, Art. 16 ust. 1, Art. 17, Art. 20 ust. 1, Art. 20 ust. 2, Art. 38 ust. 1
- Ustawa o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, ustawy - Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw, Art. 33
- Ustawa o finansach publicznych, Art. 38a pkt 4, Art. 112aa ust. 5
- Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, Artykuł 135 ust. 1
- Ustawa o podatku od towarów i usług, Art. 5 ust. 1, Art. 5 ust. 5, Art. 8 ust. 1, Art. 41 ust. 1, Art. 43, Art. 43 ust. 1 pkt 12
- Szósta dyrektywa Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku, Artykuł 13
- Ordynacja podatkowa, Art. 14b § 1, Art. 14b § 3, Art. 14na § 1, Art. 14na § 2

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA

Na podstawie art. 13 § 2a, art. 14b § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2019 r., poz. 900 ze zm.) Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej stwierdza, że stanowisko Wnioskodawcy przedstawione we wniosku z dnia 19 kwietnia 2019 r. (data wpływu 23 kwietnia 2019 r.), o wydanie interpretacji przepisów prawa podatkowego dotyczącej podatku od towarów i usług w zakresie zwolnienia z podatku od towarów i usług usług pośrednictwa w zawieraniu umów o zarządzanie PPK – **jest nieprawidłowe.**

UZASADNIENIE

W dniu 23 kwietnia 2019 r. wpłynął do tutejszego organu ww. wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej dotyczącej podatku od towarów i usług w zakresie zwolnienia z podatku od towarów i usług usług pośrednictwa w zawieraniu umów o zarządzanie PPK.

We wniosku przedstawiono następujące zdarzenie przyszłe:

Sp. z o.o. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej świadczy usługi pośrednictwa ubezpieczeniowego i agenta transferowego, odpowiednio dla towarzystwa ubezpieczeń na życie, towarzystwa ubezpieczeń oraz otwartego funduszu emerytalnego zarządzanego przez powszechne towarzystwo emerytalne. Dodatkowo, Wnioskodawca planuje zawarcie umowy (dalej: „Umowa dystrybucyjna”) z dobrowolnymi funduszami emerytalnymi (dalej: „DFE”) reprezentowanymi przez powszechne towarzystwo emerytalne (dalej: „PTE”) w zakresie świadczenia usług pośrednictwa w zawieraniu umów o zarządzanie pracowniczych planów kapitałowych (dalej: „PPK”).

Zasady dotyczące PPK zawarte są w ustawie z dnia 4 października 2018 r. o pracowniczych planach kapitałowych (Dz.U. z 2018, poz. 2215, dalej: „Ustawa o PPK”).

Zgodnie z art. 3 Ustawy o PPK, PPK jest tworzony w celu gromadzenia oszczędności przez

uczestników z przeznaczeniem na wypłatę tych środków po osiągnięciu przez nich 60 roku życia oraz na inne cele określone w przedmiotowej Ustawie. Co do zasady, środki gromadzone w PPK stanowią prywatną własność uczestnika PPK, a uczestnictwo w nim jest dobrowolne. Środki te pochodzą z wpłat finansowanych przez uczestników i podmiot zatrudniający (odpowiednio pracowników i pracodawców) oraz wpłat finansowanych przez Państwo w postaci wpłaty powitalnej oraz dopłat rocznych.

W związku z powyższym, Wnioskodawca planuje wykonywać usługi pośrednictwa w PPK w imieniu i na rzecz DFE, gdzie upoważnieniem do takiej działalności jest zlecenie wskazane w Umowie dystrybucyjnej.

Na usługi pośrednictwa wykonywane przez Wnioskodawcę na rzecz DFE w ramach Umowy dystrybucyjnej będą składać się czynności pośrednictwa w PPK (dalej: „Czynności pośrednictwa”), w szczególności:

1. zachęcanie potencjalnych klientów do zawierania z DFE umów o zarządzanie PPK, poprzez organizowanie spotkań w celu przedstawienia potencjalnym klientom oferty DFE i PTE w zakresie zarządzania i prowadzenia PPK, w tym podejmowanie działań zmierzających do doprowadzenia do zawarcia umowy o zarządzanie PPK z DFE,
2. informowanie potencjalnych klientów o zasadach gromadzenia oszczędności w PPK, zgodnie z warunkami opublikowanymi w statutach DFE i dokumentach dostarczonych przez DFE,
3. pozyskiwanie i przekazywanie PTE danych potencjalnych klientów zainteresowanych zawarciem z DFE umów o zarządzanie PPK,
4. koordynowanie wdrożenia PPK u klientów, z którymi zawierana będzie umowa o zarządzanie PPK i umowa o prowadzenie PPK, zarządzanie dokumentacją wdrożeniową u klienta,
5. informowanie potencjalnych klientów o możliwości dokonywania wpłat dodatkowych do DFE,
6. wykonywanie Czynności pośrednictwa według najlepszej wiedzy wymaganej dla ochrony i zabezpieczenia interesów członków DFE, przy dołożeniu najwyższej staranności, a także zgodnie z zasadami uczciwego obrotu i przepisami prawa, a w szczególności przepisami ustawy z dnia 28 sierpnia 1997 r. o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych (tj. Dz. U. z 2018 r., poz. 1906 ze zm. dalej: „Ustawa o funduszach emerytalnych”) i Ustawy o PPK a także instrukcjami i wytycznymi otrzymanymi od PTE,
7. wykonywanie Czynności pośrednictwa z najwyższą starannością, z uwzględnieniem zawodowego charakteru prowadzonej działalności, w szczególności w sposób zapewniający osiągnięcie celu, jakim jest pozyskanie możliwie dużej liczby nowych członków przez DFE,
8. bieżące raportowanie zgodnie z wymaganymi standardami podejmowanych aktywności.

Powyższe czynności, Wnioskodawca będzie wykonywać poprzez osoby będące pracownikami Wnioskodawcy lub podmioty współpracujące z Wnioskodawcą (dalej: „Przedstawiciele”).

Z tytułu wykonywania Czynności pośrednictwa, Wnioskodawcy będzie przysługiwało wynagrodzenie w wysokości (i) sumy odrębnie naliczanych wynagrodzeń faktycznie zapłaconych Przedstawicielom przez Wnioskodawcę z tytułu wykonywanych czynności pośrednictwa, powiększonej o marżę oraz (ii) równowartości kosztów obciążających Wnioskodawcę związanych z wykonywaniem przez Wnioskodawcę Czynności pośrednictwa powiększonej o marżę.

W związku z powyższym opisem zadano następujące pytanie:

Czy Czynności pośrednictwa wykonywane przez Wnioskodawcę na podstawie Umowy dystrybucyjnej będą korzystały ze zwolnienia z opodatkowania podatkiem od towarów i usług na mocy art. 43 ust. 1 pkt 40 Ustawy o VAT jako usługi pośrednictwa w zakresie depozytów środków pieniężnych?

Stanowisko Wnioskodawcy:

Zdaniem Wnioskodawcy, Czynności pośrednictwa wykonywane przez Wnioskodawcę na podstawie Umowy dystrybucyjnej będą korzystały ze zwolnienia z opodatkowania podatkiem od towarów i usług na mocy art. 43 ust. 1 pkt 40 Ustawy o VAT jako usługi pośrednictwa w zakresie depozytów środków pieniężnych.

Wnioskodawca opiera swoje stanowisko na następującym rozumieniu przepisów Ustawy o VAT.

Usługi świadczone przez DFE jako usługi depozytów środków pieniężnych

Zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 1 Ustawy o VAT opodatkowaniu podatkiem podlega m.in. odpłatne świadczenie usług na terytorium kraju. Z kolei w myśl art. 8 ust. 1 powyższej ustawy przez świadczenie usług rozumie się każde świadczenie na rzecz osoby fizycznej, osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, które nie stanowi dostawy towarów.

Stosownie do art. 41 ust. 1 Ustawy o VAT, stawka podatku wynosi 22%, z zastrzeżeniem ust. 2 12c, art. 83, art. 119 ust. 7, art. 120 ust. 2 i 3, art. 122 i art. 129 ust. 1.

Jednocześnie na podstawie obowiązującego od dnia 1 stycznia 2011 r. art. 146a pkt 1 ustawy, w okresie od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia 31 grudnia 2018 r., z zastrzeżeniem art. 146f stawka podatku, o której mowa w art. 41 ust. 1 i 13, art. 109 ust. 2 i art. 110, wynosi 23%.

Co więcej, przepisy Ustawy o VAT oraz przepisy wykonawcze do ustawy przewidują jednocześnie szereg stawek obniżonych oraz zwolnień od opodatkowania.

Zgodnie z art. 43 ust. 1 pkt 40 Ustawy o VAT, zwalnia się od podatku usługi w zakresie depozytów środków pieniężnych, prowadzenia rachunków pieniężnych, wszelkiego rodzaju transakcji płatniczych, przekazów i transferów pieniężnych, długów, czeków i weksli oraz usługi pośrednictwa w świadczeniu tych usług.

Zdaniem Wnioskodawcy, przedmiotowy przepis powinien być rozumiany w ten sposób, że zwolnienie z opodatkowania VAT transakcji w zakresie depozytów ma szersze znaczenie niż jedynie prowadzenie kont depozytowych, która to czynność mieści się w ramach usług prowadzenia rachunków pieniężnych.

Zgodnie z wykładnią językową (sjp.pwn.pl) depozyt oznacza „pieniądze oddane na przechowanie na warunkach określonych w umowie ... przechowywanie przedmiotów lub pieniędzy przez osobę lub instytucję, której je powierzono”.

Zgodnie ze znowelizowaną przez Ustawę o PPK Ustawą o funduszach emerytalnych przedmiotem działalności dobrowolnego funduszu jest m.in. gromadzenie środków zgodnie z przepisami ustawy o PPK w PPK, oraz ich lokowanie, zgodnie z polityką inwestycyjną funduszu.

Jak już wskazano w stanie faktycznym, PPK jest tworzony w celu gromadzenia oszczędności przez uczestników z przeznaczeniem na wypłatę tych środków po osiągnięciu przez uczestników 60 roku życia oraz na inne cele określone w przedmiotowej ustawie. Środki te pochodzą z wpłat finansowanych przez uczestników i podmiot zatrudniający (odpowiednio pracowników i pracodawców) oraz wpłat finansowanych przez Państwo w postaci wpłaty powitalnej oraz dopłat rocznych.

Co do zasady, środki gromadzone w PPK na zindywidualizowanym rachunku PPK stanowią prywatną własność uczestnika PPK, a uczestnictwo w programie jest dobrowolne. Co więcej, uczestnik PPK może rozporządzać środkami zgromadzonymi na jego rachunku PPK (na zasadach określonych w Ustawie o PPK). W tym zakresie, środki zgromadzone na koncie PPK mogą zostać m.in. wypłacone lub przetransferowane np. z rachunku PPK na m.in. inny rachunek PPK, rachunek terminowej lokaty oszczędnościowej, indywidualne konto emerytalne, pracowniczy plan emerytalny we wskazanych w Ustawie o PPK sytuacjach. Uczestnik PPK może wnioskować również o wypłatę środków zgromadzonych w PPK jako świadczenia małżeńskiego.

Natomiast wypłata środków z PPK może nastąpić w ustawowo określonych terminach oraz wysokościach. Dodatkowo, środki zgromadzone na koncie PPK mogą zostać wypłacone w 100% np. w celu sfinansowania wkładu własnego na kredyt hipoteczny (ale z obowiązkiem ich zwrotu) lub 25% w przypadku poważnego zachorowania własnego, małżonka lub dziecka.

Powyższe wskazuje, że zgodnie z Ustawą o PPK oraz znowelizowaną Ustawą o funduszach emerytalnych DFE jest uprawniony do świadczenia czynności, które mieszczą się w zakresie przedmiotowych usług w zakresie depozytów środków pieniężnych, ponieważ wspomniane usługi wpisują się we wskazaną powyżej definicję językową depozytu - środki są oddane na warunkach określonych w umowie o zarządzanie PPK oraz środki zgromadzone na rachunku PPK są przechowywane przez DFE, któremu te środki powierzono. Co więcej natura przedmiotowych usług

(prywatny charakter zgromadzonych środków, zindywidualizowany rachunek na którym gromadzone środki będą zapisywane, dobrowolność uczestnictwa w systemie, możliwość rozporządzania środkami w ramach przewidzianych przez prawo) wyraźnie wskazuje, że usługi takie powinny na gruncie Ustawy o VAT być traktowane jako depozyt środków pieniężnych.

Usługi świadczone przez Wnioskodawcę jako usługi pośrednictwa

W związku z tym, że Wnioskodawca w ramach wykonywanych Czynności pośrednictwa będzie pośredniczył w zawieraniu umów o zarządzanie PPK, warunkiem koniecznym do objęcia świadczonych przez niego usług zwolnieniem z VAT jest zakwalifikowanie ich do katalogu usług pośrednictwa w świadczeniu usług związanych z depozytami środków pieniężnych, o których mowa w art. 43 ust. 1 pkt 40 Ustawy o VAT.

Stąd, w celu określenia zakresu zwolnienia wynikającego z art. 43 ust. 1 pkt 40 Ustawy o VAT niezbędne jest ustalenie pojęcia terminu „usług pośrednictwa”.

W związku z tym, że ani Ustawa o VAT ani Dyrektywa 2006/112/We Rady Unii Europejskiej z dnia 28 listopada 2006r. w sprawie wspólnego systemu od wartości dodanej (Dz. U. UE. L.2006.347.1 z dnia 11 grudnia 2006 r., dalej: „Dyrektywa VAT”) nie zawiera definicji usług pośrednictwa, zdaniem Wnioskodawcy, należy ustalić znaczenie powyższego terminu.

W celu określenia jakie czynności trzeba rozumieć pod pojęciem usług pośrednictwa finansowego, należy ustalić znaczenie terminu w oparciu o wykładnię językową, wspartą orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dalej: „TSUE”).

Zgodnie ze słownikiem języka polskiego (sjp.pwn.pl) pośredniczyć oznacza „działalność osoby trzeciej mającej na celu porozumienie się między stronami lub załatwienie jakichś spraw dotyczących obu stron” a także „kojarzenie kontrahentów w transakcjach handlowych ...”. Z wykładni językowej wynika więc, że „pośrednictwo” jest umową, w której jedna strona zobowiązuje się wobec drugiej doprowadzić do możliwości zawarcia umowy lub pośredniczyć przy zawieraniu takiej umowy.

Co więcej, z wyroków TSUE wynika, że pośrednictwo powinno obejmować działalność wykonywaną przez osobę pośredniczącą, która nie jest stroną umowy dotyczącej produktu finansowego i której działalność różni się od typowych świadczeń umownych wykonywanych przez strony tych umów. TSUE wskazuje, że w istocie pośrednictwo stanowi usługę świadczoną na rzecz strony umowy, za którą wypłaca ona wynagrodzenie za odrębną działalność w zakresie pośrednictwa. Celem takiej działalności jest uczynić wszystko co niezbędne, by dwie strony zawarły umowę, przy czym pośrednik nie ma żadnego interesu w zakresie treści umowy. Dodatkowo, cechą charakterystyczną usług pośrednictwa jest fakt iż bezpośrednią przyczyną zawarcia umowy są działania pośrednika.

Zdaniem TSUE, pośrednictwo może obejmować szereg czynności np. wskazywanie okazji do zawarcia umowy, kontaktowanie się ze stronami transakcji, negocjowanie w imieniu i na rzecz warunków świadczeń wzajemnych, kontaktowanie się z drugą stroną (np. wyrok TSUE w sprawie C-235/00, między Commissioners of Customs Excise a CSC Financial Services Ltd. lub wyrok w sprawie C-453/05 między Finanzamt Luckenwalde a Volker Ludwig) i w tym zakresie może być do tych czynności ograniczone.

Powyższe wyroki wskazują, że TSUE stoi na stanowisku, że pośrednictwo może obejmować zarówno samodzielne zawieranie umów z klientem jak i może polegać wyłącznie na nakłanianiu klientów do zawarcia umów z innym podmiotem.

Zdaniem Wnioskodawcy, biorąc pod uwagę powyższe, daną usługę należy zakwalifikować jako usługę tzw. pośrednictwa finansowego (objętego zwolnieniem z VAT), gdy spełnione są następujące warunki:

- istnieje umowa pomiędzy stronami, w której jedna strona (pośrednik) zobowiązuje się wobec drugiej doprowadzić do możliwości zawarcia umowy lub pośredniczyć przy zawieraniu takiej umowy,
- usługa pośrednictwa powinna być wykonywana przez osobę pośredniczącą, która nie jest stroną umowy dotyczącej usługi i której działalność różni się od typowych świadczeń umownych wykonywanych przez strony umowy,
- stronie pośredniczącej wypłacane jest wynagrodzenie za odrębną działalność w zakresie pośrednictwa,
- celem takiej działalności jest czynienie wszystkiego co niezbędne, aby strony zawarły umowę, przy

- czym pośrednik nie ma żadnego interesu co do jej treści,
- cechą usług pośrednika jest fakt, iż bezpośrednią przyczyną zawarcia umowy są działania pośrednika.

Należy też wskazać, że organy podatkowe przyjmują, że pośrednictwo obejmuje czynności dokonywane w imieniu oraz na rzecz innego przedsiębiorcy, w wyniku których dochodzi do zawarcia transakcji między tym przedsiębiorcą a podmiotem trzecim. Przy tym działanie w imieniu oznacza wykonywanie czynności na korzyść drugiej strony na podstawie udzielonego przez nią upoważnienia - por. indywidualna interpretacja prawa podatkowego z dnia 10 sierpnia 2018 r., o nr 0114-KDIP1-2.4012.359.2018.1.IG wydana przez Dyrektora Informacji Skarbowej.

W opinii Wnioskodawcy, wszystkie powyższe warunki będą spełnione w odniesieniu do Czynności pośrednictwa, ponieważ czynności te są wykonywane na podstawie Umowy dystrybucyjnej, gdzie Wnioskodawca zobowiązuje się do doprowadzenia do możliwości zawarcia umowy lub pośredniczenia przy zawieraniu takiej umowy, Wnioskodawca nie jest stroną umowy dotyczącej PPK, jego działalność różni się od typowych świadczeń wykonywanych przez DFE, Wnioskodawcy wypłacane jest wynagrodzenie za jego usługi, celem działalności Wnioskodawcy jest czynienie wszystkiego co niezbędne, aby strony zawarły umowę, przy czym Wnioskodawca nie ma interesu co do jej treści a bezpośrednią przyczyną zawarcia umów będzie działalność Wnioskodawcy.

Co więcej, w indywidualnej interpretacji prawa podatkowego wydanej przez Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie, w dniu 30 grudnia 2015 r., o nr. IPPP1/4512-1252/15-2/IGo, organ podatkowy zgodził się z podatnikiem, że usługi pośrednictwa w zawieraniu umów dotyczących indywidualnych kont emerytalnych (dalej: „IKE”) i indywidualnych kont zabezpieczenia emerytalnego (dalej: „IKZE”) świadczone na rzecz dobrowolnego funduszu emerytalnego będą zwolnione z podatku VAT na podstawie analogicznego przepisu (art. 43 ust. 1 pkt 40 Ustawy o VAT) - podobnie indywidualna interpretacja prawa podatkowego z dnia 8 grudnia 2016 r. o nr 1462-IPPP1.4512.910.2016.1.MP.

Zdaniem Wnioskodawcy, pomiędzy umowami dotyczącymi IKE i IKZE oraz umowami dotyczącymi PPK istnieją analogie, ponieważ wszystkie powyżej wskazane rodzaje umów służą przyjmowaniu wpłat pieniężnych oraz gromadzeniu oszczędności na rzecz oszczędzającego (uczestnika). Istotą konstrukcji wspólną dla umów dotyczących IKE, IKZE oraz PPK jest przyjmowanie wkładów pieniężnych od oszczędzających, które to wkłady są zapisywane na zindywidualizowanym koncie a wypłata środków zgromadzonych w ten sposób jest dokonywana na zasadach wskazanych w ustawach właściwych dla IKE, IKZE i PPK - zdaniem Wnioskodawcy, powyższe dodatkowo potwierdza, że Czynności pośrednictwa powinny być traktowane analogicznie, i w konsekwencji powinny być zwolnione od opodatkowania jako usługi pośrednictwa w zakresie depozytów środków pieniężnych.

Mając na uwadze powyższe, zdaniem Wnioskodawcy, Czynności pośrednictwa będą korzystały ze zwolnienia przewidzianego w ustawie o podatku od towarów i usług wskazanego w art. 43 ust. 1 pkt 40 Ustawy o VAT jako usługi pośrednictwa w zakresie depozytów środków pieniężnych.

W świetle obowiązującego stanu prawnego stanowisko Wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej przedstawionego zdarzenia przyszłego jest nieprawidłowe.

Zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2018 r., poz. 2174 ze zm.), opodatkowaniu ww. podatkiem, podlegają:

1. odpłatna dostawa towarów i odpłatne świadczenie usług na terytorium kraju;
2. eksport towarów;
3. import towarów na terytorium kraju;
4. wewnątrzwspólnotowe nabycie towarów za wynagrodzeniem na terytorium kraju;
5. wewnątrzwspólnotowa dostawa towarów.

Stosownie do art. 7 ust. 1 ww. ustawy, przez dostawę towarów, o której mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1, rozumie się przeniesienie prawa do rozporządzania towarami jak właściciel (...).

Natomiast przez świadczenie usług, w myśl art. 8 ust. 1 cyt. ustawy, rozumie się każde świadczenie na rzecz osoby fizycznej, osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej,

które nie stanowi dostawy towarów w rozumieniu art. 7, w tym również:

1. przeniesienie praw do wartości niematerialnych i prawnych, bez względu na formę, w jakiej dokonano czynności prawnej;
2. zobowiązanie do powstrzymania się od dokonania czynności lub do tolerowania czynności lub sytuacji;
3. świadczenie usług zgodnie z nakazem organu władzy publicznej lub podmiotu działającego w jego imieniu lub nakazem wynikającym z mocy prawa.

Z cytowanych przepisów ustawy wynika, że usługą jest każde świadczenie na rzecz danego podmiotu niebędące dostawą towarów. Pod pojęciem usługi (świadczenia) należy więc rozumieć każde zachowanie się na rzecz innej osoby, na które składać się może zarówno działanie (uczynienie, wykonanie czegoś na rzecz innej osoby), jak i zaniechanie (nieczynienie, bądź też tolerowanie, znoszenie określonych stanów rzeczy).

Stosownie do treści art. 41 ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług, podstawowa stawka podatku od towarów i usług wynosi 22%, z zastrzeżeniem ust. 2-12c, art. 83, art. 119 ust. 7, art. 120 ust. 2 i 3, art. 122 i art. 129 ust. 1.

W świetle art. 146aa ust. 1 pkt 1 ww. ustawy, w okresie od dnia 1 stycznia 2019 r. do końca roku następującego po roku, dla którego wartość relacji, o której mowa w art. 38a pkt 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, jest nie większa niż 43% oraz wartość, o której mowa w art. 112aa ust. 5 tej ustawy, jest nie mniejsza niż -6% stawka podatku, o której mowa w art. 41 ust. 1 i 13, art. 109 ust. 2 i art. 110, wynosi 23%.

Jednakże zarówno w treści ustawy o podatku od towarów i usług, jak i w przepisach wykonawczych do niej, ustawodawca przewidział opodatkowanie niektórych czynności stawkami obniżonymi lub zwolnienie od podatku. Zakres i zasady zwolnienia od podatku od towarów i usług dostawy towarów lub świadczenia usług zostały określone m.in. w art. 43 ww. ustawy.

Zgodnie z art. 43 ust. 1 pkt 12 lit. g) ustawy o podatku od towarów i usług, zwalnia się od podatku usługi w zakresie zarządzania pracowniczymi planami kapitałowymi, w rozumieniu ustawy z dnia 4 października 2018 r. o pracowniczych planach kapitałowych (Dz.U. poz. 2215).

W myśl art. 43 ust. 1 pkt 37 ww. ustawy, zwalnia się od podatku usługi ubezpieczeniowe, usługi reasekuracyjne i usługi pośrednictwa w świadczeniu usług ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych, a także usługi świadczone przez ubezpieczającego w zakresie zawieranych przez niego umów ubezpieczenia na cudzy rachunek, z wyłączeniem zbywania praw nabytych w związku z wykonywaniem umów ubezpieczenia i umów reasekuracji.

Zgodnie z przepisem art. 43 ust. 1 pkt 38 ustawy usługi udzielania kredytów lub pożyczek pieniężnych oraz usługi pośrednictwa w świadczeniu usług udzielania kredytów lub pożyczek pieniężnych, a także zarządzanie kredytami lub pożyczkami pieniężnymi przez kredytodawcę lub pożyczkodawcę.

W myśl art. 43 ust. 1 pkt 39 ustawy usługi w zakresie udzielania poręczeń, gwarancji i wszelkich innych zabezpieczeń transakcji finansowych i ubezpieczeniowych oraz usługi pośrednictwa w świadczeniu tych usług, a także zarządzanie gwarancjami kredytowymi przez kredytodawcę lub pożyczkodawcę.

Stosownie do treści art. 43 ust. 1 pkt 40 ww. ustawy, zwalnia się od podatku usługi w zakresie depozytów środków pieniężnych, prowadzenia rachunków pieniężnych, wszelkiego rodzaju transakcji płatniczych, przekazów i transferów pieniężnych, długów, czeków i weksli oraz usługi pośrednictwa w świadczeniu tych usług.

Zgodnie z art. 43 ust. 15 ww. ustawy, zwolnienia, o których mowa w ust. 1 pkt 7, 12 i 37-41, nie mają zastosowania do:

1. czynności ściągania długów, w tym factoringu;
2. usług doradztwa;
3. usług w zakresie leasingu.

Należy podkreślić, że pojęcia używane do oznaczenia zwolnień, o których mowa w art. 43 ww.

ustawy o podatku od towarów i usług, należy interpretować ściśle, zważywszy, że zwolnienia te stanowią odstępstwa od ogólnej zasady, zgodnie z którą podatek od towarów i usług pobierany jest od każdej usługi świadczonej odpłatnie przez podatnika.

Sprecyzowanie przepisów regulujących zwolnienie od podatku od towarów i usług dla usług finansowych ma na celu zapewnienie jednolitego stosowania tego zwolnienia w odniesieniu do rynku wspólnotowego, jak również zapewnienie spójności przepisów dotyczących podatku od towarów i usług z przepisami krajowymi regulującymi funkcjonowanie rynku finansowego.

Z powyżej przytoczonych zwolnień wynika, że ustawodawca nie przewidział w obowiązujących przepisach możliwości zastosowania zwolnienia z podatku na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 12 lit. g) ustawy o podatku od towarów i usług dla usług pośrednictwa w zakresie zawierania umów o zarządzanie pracowniczymi planami kapitałowymi.

Powyższe zwolnienia uregulowane zostały w ustawie o podatku od towarów i usług wskutek implementacji odpowiednich przepisów Dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. Urz. UE L Nr 347, poz. 1 ze zm.), zwanej dalej Dyrektywą.

W myśl art. 135 ust. 1 Dyrektywy 112 – państwa członkowskie zwalniają transakcje ubezpieczeniowe i reasekuracyjne – wraz z usługami pokrewnymi świadczonymi przez brokerów ubezpieczeniowych i agentów ubezpieczeniowych (lit. a), transakcje udzielania kredytów i pośrednictwo kredytowe, oraz zarządzanie kredytami przez kredytodawcę (lit. b).

Zgodnie z art. 135 ust. 1 lit. c Dyrektywy, państwa członkowskie zwalniają pośrednictwo lub wszelkie działania w zakresie gwarancji kredytowych, poręczeń i wszelkich innych zabezpieczeń i gwarancji oraz zarządzanie gwarancjami kredytowymi przez kredytodawcę.

Stosownie do art. 135 ust. 1 lit. d Dyrektywy, państwa członkowskie zwalniają transakcje, łącznie z pośrednictwem, dotyczące rachunków depozytowych, rachunków bieżących, płatności, przelewów, długów, czeków i innych zbywalnych instrumentów finansowych, z wyłączeniem windykacji należności.

Warto przy tym podkreślić, że zgodnie z powszechnym znaczeniem „depozyt” oznacza „przedmioty lub pieniądze oddane na przechowanie na warunkach określonych w umowie; też: przechowywanie przedmiotów lub pieniędzy przez osobę lub instytucję, której je powierzono” (<https://sjp.pwn.pl/sjp/depozyt;2554758.html>).

Jednocześnie należy zauważyć, że przepisy ustawy o podatku od towarów i usług nie zawierają definicji „pośrednictwa” w świadczeniu usług finansowych.

W celu zdefiniowania jakie czynności należy rozumieć pod pojęciem usług pośrednictwa finansowego, o których mowa w ww. przepisie art. 43 ust. 1 pkt 40 ustawy, należy oprzeć się na wykładni językowej, wspieranej przy tym orzecznictwem TSUE. Zgodnie ze Słownikiem Języka Polskiego (Wydawnictwo Naukowe PWN, wersja internetowa), przez pośrednictwo należy rozumieć działalność osoby trzeciej, mającą na celu porozumienie się między stronami lub załatwienie jakichś spraw dotyczących obu stron; występowanie w roli łącznika lub rozjemcy. Równorzędnie, przez pośrednictwo rozumie się załatwianie dla zarobku różnego rodzaju transakcji handlowych między dwiema stronami, pośredniczenie w zawieraniu takich transakcji. W tym zakresie stwierdzić należy, że wykonywane przez podmiot wszelkie czynności zmierzające do zawarcia między dwiema różnymi stronami transakcji handlowych można uznać za pośrednictwo. Z kolei z doktrynalnego punktu widzenia cechą charakterystyczną pośrednictwa odróżniającą ten stosunek od innych umów jest fakt, iż bezpośrednią przyczyną zawarcia bezpośrednio lub pośrednio umowy są działania pośrednika. Innymi słowy przez umowę o pośrednictwo należałoby rozumieć taki stosunek prawny istniejący pomiędzy dwiema osobami, z których jedna (pośrednik) otrzymuje zlecenie od drugiej, aby doprowadzić do wymiany gospodarczej świadczeń z osobą trzecią, przy czym znalezienie kontrahenta ma stanowić bezpośredni i decydujący rezultat starań pośrednika. Bezpośrednim celem aktywności pośrednika jest wywołanie skutku prawnego, polegającego na wprowadzeniu zleceniodawcy (podmiotu zastępowanego) w stosunek umowny z osobą trzecią.

Pośrednictwo obejmuje zatem czynności dokonywane w imieniu oraz na rzecz innego podmiotu

gospodarczego, w wyniku których dochodzi do zawarcia transakcji między tym przedsiębiorcą a podmiotem trzecim. Działanie „w imieniu” oznacza działanie z czyjegoś upoważnienia, w zastępstwie kogoś, natomiast działanie na czyjąś korzyść oznacza działanie dla kogoś, dla czyjegoś dobra.

W celu rozstrzygnięcia, co w świetle ww. przepisów prawa podatkowego należy rozumieć pod pojęciem „pośrednictwa”, należy odnieść się do wyroku w sprawie C-453/05, w której TSUE stwierdził, że: „pośrednictwo stanowi działalność polegającą na pośredniczeniu, która może obejmować między innymi wskazywanie stronie danej umowy okazji do zawarcia takiej umowy, kontaktowanie się z drugą stroną i negocjowanie w imieniu i na rzecz klienta warunków świadczeń wzajemnych, przy czym celem takiej działalności jest uczynienie wszystkiego, co niezbędne, aby dwie strony zawarły umowę, a sam pośrednik nie ma żadnego interesu w zakresie treści umowy”. Ponadto w ww. wyroku wskazano, że pojęcie pośrednictwa „(...) obejmuje działalność wykonywaną przez osobę pośredniczącą, która nie jest stroną umowy dotyczącej produktu finansowego i której działalność różni się od typowych świadczeń umownych wykonywanych przez strony tych umów. W istocie pośrednictwo stanowi usługę świadczoną na rzecz strony umowy, za którą wypłaca ona wynagrodzenie jako za odrębną działalność pośrednictwa. W tym kontekście celem takiej działalności jest uczynić wszystko co niezbędne, by dwie strony zawarły umowę, przy czym pośrednik nie ma żadnego interesu w zakresie treści umowy (zob. podobnie wyrok z dnia 13 grudnia 2001 r. w sprawie C-235/00 CSC Financial Services, Rec. str. I 10237, pkt 39). Natomiast nie ma miejsca działalność polegająca na pośrednictwie, jeśli jedna ze stron umowy zleca podwykonawcy część czynności faktycznych związanych z umową (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie CSC Financial Services, pkt 40)” – pkt 23.

Natomiast w wyroku z dnia 13 grudnia 2001 r. w sprawie C-235/00 Trybunał orzekł, że pojęcie pośrednictwa obejmuje działalność wykonywaną przez osobę pośredniczącą, która nie jest stroną umowy dotyczącej produktu finansowego i której działalność różni się od typowych świadczeń umownych wykonywanych przez strony tych umów. W istocie pośrednictwo stanowi usługę świadczoną na rzecz strony umowy, za którą wypłaca ona wynagrodzenie jako za odrębną działalność pośrednictwa. Działalność ta może obejmować m.in. wskazywanie stronie danej umowy okazji do zawarcia takiej umowy, kontaktowanie się z drugą stroną i negocjowanie w imieniu i na rzecz klienta warunków świadczeń wzajemnych. Celem takiej działalności jest uczynienie wszystkiego, co niezbędne, aby dwie strony zawarły umowę, a sam pośrednik nie ma żadnego interesu w zakresie treści umowy. TSUE w orzeczeniu tym uznał, że znaczenie słowa „negocjacje”, w kontekście art. 13 część B lit. d pkt 5 VI Dyrektywy odnosi się do działalności pośrednika, który nie przyjmuje roli którejkolwiek ze stron umowy dotyczącej produktu finansowego oraz którego działalność polega na czymś innym, niż świadczenie usług wchodzących w zakres umowy, typowo wykonywanych przez strony takich umów. Negocjacje stanowią usługę świadczoną na rzecz strony umowy oraz są wynagradzane przez nią, polegającą na jednoznacznie określonym akcie mediacji. Mogą one polegać m.in. na wskazywaniu odpowiednich możliwości zawarcia takiej umowy, nawiązywanie kontaktu z drugą stroną lub negocjowanie, w imieniu i na rzecz klienta, warunków płatności, jakich ma dokonać jedna ze stron. Celem negocjacji jest zatem wykonanie wszystkich czynności niezbędnych w celu zawarcia przez dwie strony umowy, przy jednoczesnym braku jakiegokolwiek własnego zaangażowania negocjatora określonego w warunkach umowy.

W powołanych wyżej orzeczeniach TSUE wskazał zatem przykładowe elementy wchodzące w skład usługi „pośrednictwa”. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału, usługa pośrednictwa finansowego powinna stanowić:

- usługę świadczoną na rzecz strony transakcji finansowej, za którą strona ta wypłaca wynagrodzenie,
- z punktu widzenia nabywcy usługi finansowej usługi świadczone przez pośrednika powinny stanowić element usługi finansowej,
- celem jest dążenie do zawarcia umowy, przy czym pośrednik nie ma żadnego interesu co do treści umowy,
- usługa pośrednictwa nie może mieć charakteru wyłącznie wykonywania czynności faktycznych związanych z umową (nie może to być wyłącznie udostępnianie informacji stronom transakcji finansowej).

Stosownie do art. 1 ustawy z dnia 4 października 2018 r. o pracowniczych planach kapitałowych (Dz. U. z 2018 r., poz. 2215 ze zm.), ustawa określa zasady gromadzenia środków w pracowniczych planach kapitałowych, zwanych dalej „PPK”, zawierania umów o zarządzanie PPK i umów o prowadzenie PPK, finansowania i dokonywania wpłat do PPK oraz dokonywania wypłat transferowych, wypłat i zwrotu środków zgromadzonych w PPK.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy o pracowniczych planach kapitałowych, PPK jest tworzony w celu systematycznego gromadzenia oszczędności przez uczestnika PPK z przeznaczeniem na wypłatę po osiągnięciu przez niego 60. roku życia oraz na inne cele określone w ustawie.

Art. 3 ust. 2 ustawy o pracowniczych planach kapitałowych stanowi, że środki gromadzone w PPK stanowią prywatną własność uczestnika PPK, z zastrzeżeniem art. 105.

W myśl art. 7 ust. 1 ustawy o pracowniczych planach kapitałowych, podmiot zatrudniający zawiera umowę o zarządzanie PPK, jeżeli zatrudnia co najmniej jedną osobę zatrudnioną, w imieniu której, zgodnie z przepisami rozdziału 3, jest obowiązany zawrzeć umowę o prowadzenie PPK.

Zgodnie z art. 7 ust. 2 ustawy o pracowniczych planach kapitałowych, umowa o zarządzanie PPK jest zawierana z instytucją finansową w postaci elektronicznej pozwalającej na utrwalenie jej treści na trwałym nośniku.

Stosownie do art. 7 ust. 3 ustawy o pracowniczych planach kapitałowych, podmiot zatrudniający, w porozumieniu z zakładową organizacją związkową działającą w tym podmiocie zatrudniającym, wybiera instytucję finansową, z którą zostanie zawarta umowa o zarządzanie PPK. Wyboru dokonuje się w szczególności na podstawie oceny proponowanych przez instytucje finansowe warunków zarządzania środkami gromadzonymi w PPK, ich efektywności w zarządzaniu aktywami oraz posiadanego przez nie doświadczenia w zarządzaniu funduszami inwestycyjnymi lub funduszami emerytalnymi. Wyboru dokonuje się mając także na uwadze najlepiej rozumiany interes osób zatrudnionych.

Jak stanowi art. 7 ust. 4 ustawy o pracowniczych planach kapitałowych, jeżeli w podmiocie zatrudniającym nie działa zakładowa organizacja związkowa, podmiot zatrudniający wybiera instytucję finansową, z którą zostanie zawarta umowa o zarządzanie PPK, w porozumieniu z reprezentacją osób zatrudnionych wyłonioną w trybie przyjętym w danym podmiocie zatrudniającym.

Na mocy art. 7 ust. 5 ustawy o pracowniczych planach kapitałowych, jeżeli na miesiąc przed upływem terminu, w którym podmiot zatrudniający jest obowiązany do zawarcia umowy o zarządzanie PPK, nie zostanie osiągnięte porozumienie, o którym mowa w ust. 3 lub 4, podmiot zatrudniający wybiera instytucję finansową, z którą zostanie zawarta umowa o zarządzanie PPK, z uwzględnieniem ust. 3.

Zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy o pracowniczych planach kapitałowych, podmiot zatrudniający zawiera umowę o zarządzanie PPK nie później niż na 10 dni roboczych przed dniem, w którym w stosunku do pierwszej osoby zatrudnionej jest obowiązany zawrzeć umowę o prowadzenie PPK, zgodnie z art. 16.

Stosownie do art. 9 ust. 1 ustawy o pracowniczych planach kapitałowych, podmiot zatrudniający zawiera umowę o zarządzanie PPK z funduszami zdefiniowanej daty zarządzanymi przez jedno towarzystwo funduszy inwestycyjnych, PTE, pracownicze towarzystwo emerytalne albo zakład ubezpieczeń, z zastrzeżeniem art. 12.

Zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy o pracowniczych planach kapitałowych, umowa o zarządzanie PPK określa w szczególności:

1. strony umowy;
2. nazwę funduszy zdefiniowanej daty, o których mowa w art. 38 lub art. 39, zarządzanych przez podmiot zarządzający instytucją finansową;
3. warunki i tryb zawierania przez podmiot zatrudniający umów o prowadzenie PPK;
4. warunki gromadzenia środków i zarządzania nimi przez poszczególne fundusze zdefiniowanej daty, o których mowa w pkt 2;
5. warunki, terminy i sposób dokonania wypłaty, wypłaty transferowej lub zwrotu;
6. wysokość wpłat dodatkowych finansowanych przez podmiot zatrudniający dla poszczególnych grup osób zatrudnionych;
7. sposób deklarowania wpłat dodatkowych finansowanych przez uczestnika PPK i sposób zmiany

- wysokości tych wpłat;
8. maksymalną wysokość wynagrodzenia za zarządzanie funduszem zdefiniowanej daty, kosztów obciążających ten fundusz i opłat obciążających uczestnika PPK oraz warunki, o ile są przewidziane, na jakich mogą one zostać obniżone bez konieczności zmiany umowy;
 9. warunki zmiany umowy;
 10. warunki i okres wypowiedzenia umowy;
 11. warunki dokonywania konwersji lub zamiany.

W myśl art. 10 ust. 2 ustawy o pracowniczych planach kapitałowych, w przypadku zawarcia umowy o zarządzanie PPK z zakładem ubezpieczeń do umowy tej dołącza się regulamin lokowania środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego oraz ogólne warunki ubezpieczenia. Umowa o zarządzanie PPK z zakładem ubezpieczeń określa także:

1. wysokość sumy ubezpieczenia;
2. wysokość składki ochronnej, z zastrzeżeniem art. 49 ust. 2;
3. brak możliwości potrącania kosztów ochrony ubezpieczeniowej ze środków funduszu zdefiniowanej daty będącego ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym w przypadku niedokonywania wpłat lub zawieszenia dokonywania wpłat.

W myśl art. 14 ust. 1 ustawy o pracowniczych planach kapitałowych, podmiot zatrudniający zawiera w imieniu i na rzecz osób zatrudnionych w podmiocie zatrudniającym umowę o prowadzenie PPK. Lista osób będących uczestnikami PPK stanowi załącznik do umowy o prowadzenie PPK, którego zmiana nie stanowi zmiany umowy o prowadzenie PPK.

Na mocy art. 14 ust. 2 ustawy o pracowniczych planach kapitałowych, umowa o prowadzenie PPK jest zawierana z instytucjami finansowymi, z którymi podmiot zatrudniający zawarł umowę o zarządzanie PPK.

Stosownie do art. 16 ust. 1 ustawy o pracowniczych planach kapitałowych, podmiot zatrudniający zawiera umowę o prowadzenie PPK w imieniu i na rzecz osoby zatrudnionej po upływie trzeciego miesiąca zatrudnienia w podmiocie zatrudniającym, nie później niż do 10 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym upłynął termin 3 miesięcy zatrudnienia, chyba że osoba zatrudniona zadeklaruje przed upływem tego terminu niedokonywanie wpłat do PPK, na podstawie deklaracji, złożonej w formie pisemnej podmiotowi zatrudniającemu, albo przestanie być w stosunku do tego podmiotu zatrudniającego osobą zatrudnioną.

Zgodnie z art. 17 ustawy o pracowniczych planach kapitałowych, jeżeli podmiot zatrudniający nie dopełni obowiązku zawarcia umowy o prowadzenie PPK nie później niż do 10 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym upłynął termin 3 miesięcy zatrudnienia, przyjmuje się, że w pierwszym dniu po upływie tego terminu z mocy prawa powstał stosunek prawny wynikający z umowy o prowadzenie PPK pomiędzy osobą zatrudnioną a instytucjami finansowymi, z którymi podmiot zatrudniający zawarł umowę o zarządzanie PPK. Umowę o prowadzenie PPK uważa się za zawartą na warunkach wynikających z umowy o zarządzanie PPK.

Jak stanowi art. 20 ust. 1 ustawy o pracowniczych planach kapitałowych, umowa o prowadzenie PPK określa w szczególności:

1. strony umowy, w tym wybraną instytucję finansową;
2. dane identyfikujące uczestnika PPK;
3. sposób deklarowania wpłat dodatkowych finansowanych przez uczestnika PPK i sposób zmiany wysokości tych wpłat;
4. nazwy funduszy zdefiniowanej daty zarządzanych przez podmiot zarządzający instytucją finansową;
5. warunki gromadzenia środków i zarządzania nimi przez poszczególne fundusze zdefiniowanej daty, o których mowa w pkt 4;
6. sposób składania deklaracji w sprawie podziału wpłat dokonywanych do PPK pomiędzy poszczególne fundusze zdefiniowanej daty, o których mowa w pkt 4;
7. sposób zmiany funduszu zdefiniowanej daty, o którym mowa w pkt 4;
8. warunki, terminy i sposób dokonania wypłaty, wypłaty transferowej lub zwrotu;
9. sposób składania dyspozycji;

10. zakres, częstotliwość i formę informowania uczestnika PPK o środkach zgromadzonych na jego rachunku PPK;
11. maksymalną wysokość wynagrodzenia za zarządzanie funduszem zdefiniowanej daty, kosztów obciążających ten fundusz i opłat obciążających uczestnika PPK oraz warunki, o ile są przewidziane, na jakich mogą one zostać obniżone bez konieczności zmiany umowy.

Natomiast zgodnie z art. 20 ust. 2 ustawy o pracowniczych planach kapitałowych, w przypadku zawarcia umowy o prowadzenie PPK z zakładem ubezpieczeń do umowy tej dołącza się regulamin lokowania środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego oraz ogólne warunki ubezpieczenia. Umowa o prowadzenie PPK z zakładem ubezpieczeń określa także:

1. wysokość sumy ubezpieczenia;
2. wysokość składki ochronnej, z zastrzeżeniem art. 49 ust. 2;
3. brak możliwości potrącania kosztów ochrony ubezpieczeniowej ze środków funduszu zdefiniowanej daty będącego ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym w przypadku niedokonywania wpłat lub zawieszenia dokonywania wpłat.

Jednocześnie zgodnie z art. 38 ust. 1 ustawy o pracowniczych planach kapitałowych, towarzystwo funduszy inwestycyjnych, PTE lub pracownicze towarzystwo emerytalne zarządzające wybraną instytucją finansową lub zakład ubezpieczeń będący wybraną instytucją finansową są obowiązane zarządzać odpowiednio funduszami inwestycyjnymi albo funduszami emerytalnymi w liczbie odpowiadającej co najmniej liczbie ograniczeń poziomu ryzyka inwestycyjnego, o którym mowa w art. 40 ust. 1, stosującymi odmienne zasady polityki inwestycyjnej uwzględniające różny wiek uczestników PPK, zwanymi dalej „funduszami zdefiniowanej daty”.

Odnosząc się do wątpliwości Wnioskodawcy wskazać należy, że jak wynika z uregulowań ustawy o pracowniczych planach kapitałowych, funkcjonowanie PPK opierać się będzie na dwóch odrębnych umowach. Pierwszą z nich jest umowa o zarządzanie PPK, która zgodnie z art. 7 ustawy o pracowniczych planach kapitałowych zawierana będzie pomiędzy podmiotem zatrudniającym, a wybraną instytucją finansową. Drugą z nich będzie umowa o prowadzenie PPK. Jak wynika z art. 14 ust. 1 ustawy o pracowniczych planach kapitałowych stronami tej umowy będą osoba zatrudniona oraz instytucja finansowa, przy czym podmiot zatrudniający będzie działał w imieniu i na rzecz osób zatrudnionych. Ponadto jak wynika z art. 14 ust. 2 ustawy o pracowniczych planach kapitałowych, umowa o prowadzenie PPK będzie zawierana z instytucjami, z którymi podmiot zatrudniający zawarł umowę o zarządzanie PPK, a więc ustawa o pracowniczych planach kapitałowych nie zezwala na zawarcie umowy o prowadzenie PPK z inną instytucją finansową niż tą którą dany podmiot zatrudniający zawarł umowę o zarządzanie PPK.

Z okoliczności przedstawionych przez Wnioskodawcę wynika, że Sp. z o.o. planuje zawarcie umowy (Umowa dystrybucyjna) z dobrowolnymi funduszami emerytalnymi (DFE) reprezentowanymi przez powszechne towarzystwo emerytalne (PTE) w zakresie świadczenia usług pośrednictwa w zawieraniu umów o zarządzanie pracowniczych planów kapitałowych (PPK).

Wnioskodawca planuje wykonywać usługi pośrednictwa w PPK w imieniu i na rzecz DFE, gdzie upoważnieniem do takiej działalności jest zlecenie wskazane w Umowie dystrybucyjnej.

Na usługi pośrednictwa wykonywane przez Wnioskodawcę na rzecz DFE w ramach Umowy dystrybucyjnej będą składać się czynności pośrednictwa w PPK (Czynności pośrednictwa), w szczególności:

1. zachęcanie potencjalnych klientów do zawierania z DFE umów o zarządzanie PPK, poprzez organizowanie spotkań w celu przedstawienia potencjalnym klientom oferty DFE i PTE w zakresie zarządzania i prowadzenia PPK, w tym podejmowanie działań zmierzających do doprowadzenia do zawarcia umowy o zarządzanie PPK z DFE,
2. informowanie potencjalnych klientów o zasadach gromadzenia oszczędności w PPK, zgodnie z warunkami opublikowanymi w statutach DFE i dokumentach dostarczonych przez DFE,
3. pozyskiwanie i przekazywanie PTE danych potencjalnych klientów zainteresowanych zawarciem z DFE umów o zarządzanie PPK,
4. koordynowanie wdrożenia PPK u klientów, z którymi zawierana będzie umowa o zarządzanie PPK i

- umowa o prowadzenie PPK, zarządzanie dokumentacją wdrożeniową u klienta,
5. informowanie potencjalnych klientów o możliwości dokonywania wpłat dodatkowych do DFE,
 6. wykonywanie Czynności pośrednictwa według najlepszej wiedzy wymaganej dla ochrony i zabezpieczenia interesów członków DFE, przy dołożeniu najwyższej staranności, a także zgodnie z zasadami uczciwego obrotu i przepisami prawa, a w szczególności przepisami ustawy z dnia 28 sierpnia 1997 r. o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych i Ustawy o PPK a także instrukcjami i wytycznymi otrzymanymi od PTE,
 7. wykonywanie Czynności pośrednictwa z najwyższą starannością, z uwzględnieniem zawodowego charakteru prowadzonej działalności, w szczególności w sposób zapewniający osiągnięcie celu, jakim jest pozyskanie możliwie dużej liczby nowych członków przez DFE,
 8. bieżące raportowanie zgodnie z wymaganymi standardami podejmowanych aktywności.

Powyższe czynności, Wnioskodawca będzie wykonywać poprzez osoby będące pracownikami Wnioskodawcy lub podmioty współpracujące z Wnioskodawcą (Przedstawiciele).

Z tytułu wykonywania Czynności pośrednictwa, Wnioskodawcy będzie przysługiwało wynagrodzenie w wysokości (i) sumy odrębnie naliczanych wynagrodzeń faktycznie zapłaconych Przedstawicielom przez Wnioskodawcę z tytułu wykonywanych czynności pośrednictwa, powiększonej o marżę oraz (ii) równowartości kosztów obciążających Wnioskodawcę związanych z wykonywaniem przez Wnioskodawcę Czynności pośrednictwa powiększonej o marżę.

W świetle powyższego należy stwierdzić, że istotą czynności podejmowanych przez Wnioskodawcę będzie wyłącznie pośrednictwo w zawieraniu umów o zarządzanie PPK pomiędzy podmiotami zatrudniającymi a DFE, a nie umów o prowadzenie PPK.

Umowa o zarządzanie PPK jest zawierana pomiędzy instytucją finansową (TFI, PTE lub zakładem ubezpieczeń) oraz podmiotem zatrudniającym. W umowie tej brak jest elementów przedmiotowo istotnych dla umowy dotyczącej depozytów, obrotu instrumentami finansowymi czy umowy ubezpieczenia.

Zawarcie umowy o zarządzanie PPK nie skutkuje powstaniem stosunku prawnego między instytucją finansową (TFI, PTE lub zakładem ubezpieczeń) a osobą zatrudnioną, w tym nie skutkuje np. objęciem osoby zatrudnionej ochroną ubezpieczeniową. Umowa o zarządzanie PPK jest umową, która określa podstawowe warunki, na jakich będą zawierane i wykonywane umowy o prowadzenie PPK.

Z opisu sprawy wynika, że działania Wnioskodawcy będą nakierowane wyłącznie na pozyskiwaniu i zachęcaniu podmiotów zatrudniających, które – jak wynika z powyżej cytowanych przepisów – są stronami umów o zarządzanie PPK. Stronami umów o prowadzenie PPK są natomiast wyłącznie osoby zatrudnione. Ponadto, jak wynika z art. 17 ustawy o pracowniczych planach kapitałowych, w przypadku gdy podmiot zatrudniający nie dopełni obowiązku zawarcia umowy o prowadzenie PPK w odpowiednim terminie do zawarcia tej umowy dochodzi z mocy prawa.

W świetle powyższego należy stwierdzić, że istotą czynności podejmowanych przez Wnioskodawcę będzie wyłącznie pośrednictwo w zawieraniu umów o zarządzanie PPK pomiędzy podmiotami zatrudniającymi, a nie umów o prowadzenie PPK.

Mając na uwadze natomiast charakter i zakres umowy o zarządzanie PPK stwierdzić należy, że przedmiotowa umowa określa zasady i warunki na jakich będą realizowane umowy o prowadzenie PPK. Tym samym nie można uznać, że przedmiotowa umowa stanowi element usługi finansowej.

W konsekwencji brak podstaw do uznania czynności wykonywanych przez Wnioskodawcę za usługi pośrednictwa w świadczeniu usług finansowych, korzystające ze zwolnienia na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 37-40 ustawy.

Jednocześnie w art. 43 ust. 1 pkt 12 lit. g) ani też z żadnym innym przepisem ustawy o VAT ustawodawca nie przewidział zwolnienia od podatku dla usług pośrednictwa w zawieraniu umów o zarządzanie PPK.

Wobec powyższego czynności, objęte zakresem zadanego pytania, wykonywane przez Wnioskodawcę – w myśl art. 41 ust. 1 w zw. z art. 146aa ust. 1 pkt 1 ustawy – opodatkowane będą 23% stawką podatku VAT.

W związku z powyższym stanowisko Wnioskodawcy jest nieprawidłowe.

Interpretacja dotyczy zdarzenia przyszłego przedstawionego przez Wnioskodawcę i stanu prawnego obowiązującego w dniu wydania interpretacji.

Tut. Organ informuje, iż wydana interpretacja dotyczy tylko sprawy będącej przedmiotem wniosku (zapytania) Zainteresowanego. Inne kwestie przedstawione we wniosku, które nie zostały objęte pytaniem nie mogą być – zgodnie z art. 14b § 1 Ordynacji podatkowej – rozpatrzone.

Zaznacza się także, że zgodnie z art. 14b § 3 ustawy Ordynacja podatkowa, składający wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej obowiązany jest do wyczerpującego przedstawienia zaistniałego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego. Organ jest ściśle związany przedstawionym we wniosku stanem faktycznym (opisem zdarzenia przyszłego). Zainteresowany ponosi ryzyko związane z ewentualnym błędnym lub nieprecyzyjnym przedstawieniem we wniosku opisu stanu faktycznego (zdarzenia przyszłego). Interpretacja indywidualna wywołuje skutki prawnopodatkowe tylko wtedy, o ile rzeczywisty stan faktyczny sprawy będącej przedmiotem interpretacji pokrywał się będzie ze stanem faktycznym (opisem zdarzenia przyszłego) podanym przez Wnioskodawcę w złożonym wniosku. W związku z powyższym, w przypadku zmiany któregokolwiek elementu przedstawionego we wniosku opisu sprawy, wydana interpretacja traci swą aktualność.

Jednocześnie należy podkreślić, że niniejsza interpretacja została wydana na podstawie przedstawionego we wniosku opisu sprawy, co oznacza, że w przypadku, gdy w toku postępowania podatkowego, kontroli podatkowej, kontroli celno-skarbowej zostanie określony odmienny stan sprawy, interpretacja nie wywoła w tym zakresie skutków prawnych.

Odnosnie natomiast powołanych przez Wnioskodawcę interpretacji indywidualnych, należy zauważyć, że interpretacje przepisów prawa podatkowego wydawane są w indywidualnych sprawach podatników i niewątpliwie kształtują sytuację prawną tych podatników w sprawach będących przedmiotem rozstrzygnięcia, lecz dotyczą konkretnych stanów faktycznych, co oznacza, że należy je traktować indywidualnie. Ponadto powołane interpretacje dotyczą innych stanów faktycznych i nie dotyczą czynności związanych z PPK.

Zgodnie z art. 14na § 1 Ordynacji podatkowej przepisów art. 14k-14n nie stosuje się, jeżeli stan faktyczny lub zdarzenie przyszłe będące przedmiotem interpretacji indywidualnej stanowi element czynności będących przedmiotem decyzji wydanej:

1. z zastosowaniem art. 119a;
2. w związku z wystąpieniem nadużycia prawa, o którym mowa w art. 5 ust. 5 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług;
3. z zastosowaniem środków ograniczających umowne korzyści.

Przepisów art. 14k-14n nie stosuje się, jeżeli korzyść podatkowa, stwierdzona w decyzjach wymienionych w § 1, jest skutkiem zastosowania się do utrwalonej praktyki interpretacyjnej, interpretacji ogólnej lub objaśnień podatkowych (art. 14na § 2 Ordynacji podatkowej).

Powyższe unormowania należy odczytywać łącznie z przepisami art. 33 ustawy z 23 października 2018 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 2193), wprowadzającymi regulacje intertemporalne.

Stronie przysługuje prawo do wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego z powodu jej niezgodności z prawem. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ul. Jasna 2/4, 00-013 Warszawa, za pośrednictwem organu, którego działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania jest przedmiotem skargi (art. 54 § 1 ww. ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – Dz. U. z 2018 r., poz. 1302, z późn. zm.). Skargę wnosi się w dwóch egzemplarzach (art. 47 § 1 ww. ustawy) na adres: Krajowa Informacja Skarbowa, ul. Teodora Sixta 17, 43-300 Bielsko-Biała lub drogą elektroniczną na adres Elektronicznej Skrzynki Podawczej Krajowej Informacji Skarbowej na platformie ePUAP: /KIS/SkrytkaESP (art. 54 § 1a ww. ustawy), w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia skarżącemu rozstrzygnięcia w sprawie albo aktu, o którym mowa w art. 3 § 2 pkt 4a (art.

53 § 1 ww. ustawy). W przypadku pism i załączników wnoszonych w formie dokumentu elektronicznego odpisów nie dołącza się (art. 47 § 3 ww. ustawy).

Jednocześnie, zgodnie art. 57a ww. ustawy, skarga na pisemną interpretację przepisów prawa podatkowego wydaną w indywidualnej sprawie, opinię zabezpieczającą i odmowę wydania opinii zabezpieczającej może być oparta wyłącznie na zarzucie naruszenia przepisów postępowania, dopuszczeniu się błędu wykładni lub niewłaściwej oceny co do zastosowania przepisu prawa materialnego. Sąd administracyjny jest związany zarzutami skargi oraz powołaną podstawą prawną.